

Marija:

— Večno je usmiljenje Gospoda,
vsem je on obljubam svojim zvest:
z močno roko je povzdignil nizke
in ošabne vrigel s prvih mest . . .

— — — — —
Aleluja! Aleluja! Aleluja!

Recitativ:

Povikšana je sveta božja Porodnica nad kore angelov v
nebeškem kraljestvu. Veselimo se vsi v Gospodu!

Zbor zemljanov:

Češčena Kraljica, usmiljena Mati,
ti naše življenje in up in sladkost!

Glej k tebi zdihujemo Eve otroci,
ko žalost nas bega, napaja grenkost.
Pokaži nam svoje premile oči,
usmili se, Mati, nas ti!

V bridkosti spočeti, v solzah smo rojeni,
trpljenja vihari nad nami oblast,
in s pota do večnega, srečnega doma
skušnjava nas vabi in greha nečast . . .
O Mati, ozri se na naše gorje,
odkleni nam svoje srce!

Ti Solnce rodila si večne Pravice,
o daj, da posije na temni naš pot —
Ti strla si glavo peklenskemu zmaju:
obvaruj življenja pogubnih nas zmot.
In k sebi trpine, privedi nas kdaj
v nebeški preblaženi raj! Amen.

ŽALOSTNA PESEM.

Zložil Bogumil Gorenjko.

Bel predpasnik, ruto belo,
šlo je čez polje;
pa otožno pesem pelo
mlado je dekle:

„Kam, mladenič, v kraje tuje
srce ti želi,
iz teh lepih rodnih krajev
kam ti hrepeni?“

Oj poglej to širno polje,
da ga ptič ne preleti,
glej kot morje žitno polje
v mehkem dihu valovi!

In poslušaj ga ponoči
ko greš črezenj pet na vas,
kako njiva diha v sanjah,
šepeta sam s sabo klas:

Kje si čulo pesem to?
To je pesem domovine!
Kaj si, dekle, jo zapelo,
da mi v srcu je bolnô?

— Lani še oral, sejaj je,
letos ga več ni,
šel je daleč in brez njega
zrno nam zori!

Pustil njivo, pustil zarjo,
se zakopal v noč,
oj kako, kako brez zarje
mu je pač živeti moč?!”

ZADNJA BORBA.

A. V. Kolcov — Al. Benkovič.

Nad menoj je burja vila,
grom po nebu je besnel,
um usoda mi strašila,
hlad mi dušo je objel.

A jaz nisem pal trpljenja,
krepko vzdržal sem udar,
v duši ohranil sem željenja,
v čelu — silo, v srcu — žar!

Kaj poguba! Kaj spasenje!
Kar že hoče, to naj bo!
Saj položil sem življenje
v božjo davno že roko.

Vera ta nikdar ne zdvaja,
meni je življenja vir;
v njej stremljenje je brez kraja,
pokoje v njej in tihi mir.

V boj ne zovi me, usoda,
z bedo žugati nikar;
jaz gotov sem s tabo, toda
z mano ti ne boš nikdar!

Dušo mi dviguje sila,
v srcu vre mi vroča kri,
pod razpelom mi gomila,
a ljubav — na njem visi.

